

РЕШЕНИЕ

№ 2343

гр. София, 02.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 28.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1860** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на С. И. А., гражданка на И., срещу Решение № 100/08.02.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Оспорва се изводът на административния орган, че не са налице материалноправни предпоставки за предоставяне на закрила на чужденката. Изложени са аргументи относно наличие на основателен страх за живота и сигурността ѝ в държавата ѝ на произход. Наведени са доводи за нарушение на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/38/ЕО, като е посочено, че ответникът не се е съобразил с тълкуването на разпоредбата, дадено в решението от 17.02.2009 г. на Съда на ЕО по дело № С-465/2007 г. Жалбоподателката моли съда да отмени оспореното решение.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с упълномощения адв. Л. и поддържа жалбата. Подробни съображения излага в представени писмени бележки.

Ответната страна – Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния представител юрисконсулт К., оспорва жалбата. Изразява мотивирано становище за законосъобразност на оспорения административен акт в представени писмени бележки. Подчертава, че за периода 2003 г. – 2010 г. жалбоподателката многократно се е завръщала в държавата си на произход, заедно с цялото си семейство,

което означава, че не изпитва страх от преследване.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба рег. № ЛМ-1097 от 10.06.2011 г. на Дирекция „Миграция” - МВР, СДВНЧ – Любимец, С. И. А., гражданка на И., е поискала статут на бежанец в Р. Б.. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ молбата е изпратена на ДАБ. Чужденката е потвърдила желанието си да получи закрила в Р. Б. и пред длъжностно лице на ДАБ с молба вх. № 887 от 04.07.2011 г. на РПЦ - [населено място], на която дата е регистрирана с имената С. И. А., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданка на И., семейно положение: омъжена, мюсюлманка - сунит, етническа принадлежност: арабка, ЛНЧ [ЕГН]. Личните ѝ данни първоначално са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ. Впоследствие, в хода на административното производство, чужденката е представила удостоверение за иракско гражданство № Д/049236, издадено на 25.04.1992 г., лична карта № 00851799/743077, издадена на 05.12.2010 г., удостоверение за брак, смъртен акт на К. М. С. Х.. Чужденката е придружавана от сина си А. Б. М. С. и от съпруга си Б. М. С. Х., които също са подали молби за закрила в ДАБ.

На 04.07.2011 г. чужденката е запозната чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. На същата дата ѝ е връчена покана за интервю. Същото е проведено на 05.07.2011 г.

С решение № 2740/18.07.2011 г. на решаващ орган при ДАБ, връчено на С. И. А. на 26.10.2011 г., е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б..

На 04.11.2011 г. длъжностно лице от ДАБ, с участието на преводач от арабски език, е провело интервю с чужденката, която заявила, че не е била арестувана, нито осъждана в държавата си на произход. Не е членувала в политическа партия. Не е имала проблеми с полицията и с официалните власти в И.. След падането на режима на С. са живели в кв. Араби, М., в къща на два етажа срещу двореца на С. Х., където били настанени американците. Въоръжени групировки осъществявали нападения върху американците в двореца. Съпругът ѝ направил забележка на един от нападателите, след което бил заплашен от тях. Той се оплакал в полицията и пред американците, след което на 25.06.2003 г. бил нападат в работилницата си, като нападателите го били и му отрязали пръста. На 29.06.2003 г. в къщата им, в която живеели заедно бил убит братът близък на съпруга ѝ. След което те се преместили да живеят при родителите ѝ. През юли 2003 г. заминали легално за С., където живели 8 години. През 2006 г. са се завърнали в И. за 5-6 дни за продажба на имот, през 2008 г. също са били в И. за около седмица за продажба на имот, а през 2010 г. са се завърнали в И., за да си подновят личните карти. Напуснали са С., след като са започнали размириците в страната. На 01.05.2011 г. са заминали за Турция, където останали в И. при приятелско семейство за 5-6 дни. На 07.05.2011 г. се качили на автобус до О., след което били преведени от трафикант през българската граница и били заловени от българските власти.

Интервю с жалбоподателката е проведено и на 08.12.2011 г. от интервюиращ орган при ДАБ, в рамките на което тя отново подробно разказала за причините да напусне И..

Изготвено е становище рег. № УП 4964/27.12.2011 г. от интервюиращият орган, в което е направено предложение да бъде отказано предоставянето на закрила.

Видно от представената по делото справка вх. № 5145/18.10.2011 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на ДАБ, според наблюдатели на ситуацията в И. последните информации за И. не дават основание да се предполага, че в страната се наблюдава сериозен риск от незаконни убийства. В нито една част на И. нивото на насилие не представлява риск за всички граждани. Предпочитани цели на нападения са иракски граждани, които имат значителна роля в политическия и обществен живот на И.. С много ниска вероятност обикновените граждани са цели на нападения.

С оспореното в настоящото производство решение № 100/08.02.2012 г. на председателя на ДАБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на чужденката, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че С. И. А. не е била принудена да напусне И. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Прието е, че не са налице и основания по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Видно от изложените по време на интервютата обстоятелства, спрямо чужденката не са били предприети никакви действия, нито от официалните иракски власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата да не е в състояние да контролира. Няма данни, чужденката да е осъждана и арестувана в И., същата е посочила че не е имала проблеми с властите в страната.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Верен е изводът на интервюиращия орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателката е видно, че не е била лично преследвана в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Видно от нейната бежанска история, изложена по време на интервютата, въпреки твърденията за упражнено насилие от неизвестни лица върху съпруга ѝ през 2003 г., впоследствие цялото семейство няколкократно се е завръщало в И. и не е имало никакви проблеми. Съгласно чл. 8, ал. 8 от ЗУБ, статут на бежанец може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува основание за страх от преследване спрямо чужденеца, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там.

Жалбоподателката оспорва изводите на ответния административен орган за липса на материално-правни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно посочената правна норма, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

По отношение на позоваването в жалбата на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 Е. срещу Държавния секретар по правосъдието на Х., на разширен състав на Съда на Европейските Общности, то е неоснователно. Наистина в него се казва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Но също така в това решение е конкретизирано, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в И. да е достигнало към момента такава изключителна степен. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Оценката за ситуацията в И. се съдържа и в справка вх. № 5145/18.10.2011 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на ДАБ. В нея е посочено становище на Държавния департамент на САЩ, че в И. е налице общо подобрение на сигурността и нарастваща способност на властта да осигури безопасност и сигурност на населението. Налице е много ниска вероятност обикновените граждани да са цели на нападения от терористични групи.

Наред с преценката на държавата по произход се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителката. С. И. А. не е получавала лични заплахи срещу живота и личността си. Не отговарят на формалната житейска логика действия на терористи по побой и осакатяване на съпруга ѝ и последващи, изразяващи се в убийство на неговия брат близък, в когото са се припознали. Логиката сочи, че ако целта на терористите е била убийство на съпруга, то тя е могла да бъде постигната при

твърдяното нападение срещу него няколко дни по-рано. Дори осакатяването на съпруга ѝ да е в резултат на криминално деяние, извършено от лица, срещу които властта не е могла да се противопостави, то няколкократно последващи посещения на държавата на произход, включително и преди семейството да се отправи към Турция и Б., говорят за липса на страх от преследване. С оглед посоченото по-горе тълкуване на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в И. и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на С. И. А. се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Следователно при правилна преценка на установените факти административният орган е постановил решението си в съответствие с материалния закон.

Предвид гореизложеното, решение № 100/08.02.2012 г. е законосъобразно и правилно, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 18-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И. А., гражданка на И., срещу решение № 100/08.02.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: